

Η διακοπή της κύησης είναι διακοπή ζωής (Άγγελος Αλεκόπουλος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Εκκλησία αρνείται κατηγορηματικά τη διάκριση μεταξύ του *εκμεμορφωμένου* και του *ανεξεικονίστου*, διότι η ψυχοσωματική οντότητα του εμβρύου υφίσταται από την στιγμή της σύλληψης και η βίαιη αποβολή του εμβρύου από τη μήτρα, είτε είναι διαμορφωμένο είτε όχι, θεωρείται άμβλωση. [\[1\]](#)

Το ίδιο βεβαιώνει το γεγονός της συνάντησης της Θεοτόκου με την εγκυμονούσα Ελισάβετ, η οποία αναφώνησε και είπε: «ευλογημένη σύ εν γυναιξί και ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου» ενώ το βρέφος «εσκίρτησε εν τη κοιλιά αυτής».[2] Βεβαιώνεται έτσι, ότι «η ψυχοσωματική ενότητα του σεσαρκωμένου Λόγου ως εμβρύου και προσώπου στη μήτρα της Υπεραγίας Θεοτόκου, καθώς το άλλο έμβρυο, ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος σκιρτά στην κοιλιά της μητέρας του κάνει την Ελισάβετ να αποκαλύπτει την εν Αγίω Πνεύματι εγκυμοσύνη και τον ευλογημένο καρπό της Παρθένου Μαρίας».[3]

Γίνεται λοιπόν φανερό ότι «η Ορθόδοξη παράδοση βλέπει το ταυτόχρονο της γέννησης ψυχής και σώματος στον άνθρωπο και τη σημασία της συνύπαρξης τους. Υπό την έννοια αυτή, η βιολογική αρχή σηματοδοτεί την ψυχοσωματική γέννηση του ανθρώπου».[4] Με την σύλληψη «τα χαρακτηριστικά μιας καινούργιας ανθρωπινής ζωής έχουν προσδιορισθεί αμετάκλητα».[5] Οπότε, το κυοφορούμενο έμβρυο είναι ήδη ολοκληρωμένος άνθρωπος, δηλαδή αδιαίρετη ψυχοσωματική οντότητα. Εξάλλου ένα γονιμοποιημένο ωάριο δεν μπορεί να γονιμοποιηθεί ξανά με άλλο σπερματοζωάριο, αφού τα χαρακτηριστικά μιας νέας ανθρωπίνης ζωής έχουν ήδη προσδιορισθεί σε αυτό οριστικά και αμετάκλητα.[6]

«Ο εορτασμός από την Ορθόδοξη Εκκλησία του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στις 25 Μαρτίου, της σύλληψης της αγίας Άννης (για τη Θεοτόκο) στις 9 Δεκεμβρίου, της σύλληψης του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου στις 24 Σεπτεμβρίου, ξεκάθαρα δηλώνει ότι ή ανθρωπίνη ζωή αρχίζει από το σημείο αυτό και όχι αργότερα, όταν ορισμένοι πιστεύουν ότι το έμβρυο γίνεται ορατό ».[7]

Τέλος, σημειώνεται ότι ή «Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας της Ελλάδος με δύο εγκυκλίους στις 37.11.1985 και 1.4.1986 στον αγώνα κατά της νομιμοποιήσεως των αμβλώσεων ρητά αναφέρει και επαναλαμβάνει τη διδασκαλία της Ορθόδοξης Εκκλησίας ότι ή ζωή αρχίζει με τη σύλληψιν».[8]

Εκτός των παραπάνω η εκκλησία στηρίζει και τονίζει πάνω από όλα το ρόλο και την ευθύνη της μητέρας έναντι του κυοφορούμενου εμβρύου ακόμα και στην περίπτωση της που η διακοπή της κύησης επιβάλλεται για λόγους ανωτέρας βίας, όπως οι θανατηφόρες ασθένειες, οι νοητικές ανεπάρκειες κ.α. και η απόφαση της μητέρας είναι δύσκολη. Τα ηθικά προβλήματα που είναι αλληλοσυγκρουόμενα σε αυτές τις περιπτώσεις μπορούν να επιλυθούν μόνο με μια συμπεριφορά αγάπης και εμπιστοσύνης εκ μέρους των πνευματικών πατέρων, που και αυτή βασίζεται στην εμπιστοσύνη και στην πρόνοια του Θεού. Υπάρχουν περιπτώσεις ανθρώπων που ξεπέρασαν τα όποια ηθικά τους διλήμματα με τη θαυματουργό δύναμη της προσευχής.^[9]

Συμπερασματικά για την Εκκλησία «η διακοπή της κύησης είναι διακοπή ζωής». Και η διακοπή της ζωής αποφασίζεται αναρμοδίως με κριτήρια ωφελιμιστικά. Η Χριστιανική Ηθική αντίληψη για την ζωή και τον θάνατο διαφέρει από την λεγόμενη «κοινωνική ηθική». Η πνευματική ηθική μιλάει για θυσία, για υπομονή, για σταυρό, για Γολγοθά, για πόνο, για στέρηση, για άσκηση για ανάσταση, για δικαίωση, για αγώνα, για θέωση. Που πάνε όλα αυτά ενώπιον της αποφάσεως για διακοπή της κύησης επειδή το παιδί που έρχεται είναι προβληματικό; Τελικά, ποιος μπορεί να μας πείσει πως το θέλημα του Θεού δεν είναι για μας ευλογία».^[10]

^[1] π. Εμμανουήλ Αντωνακάκης, *Βιοηθική Ζητήματα Κλινικής Ηθικής, Οι θέσεις της Εκκλησίας σχετικά με το νομικό πλαίσιο*, Αθήνα 2009, εκδόσεις Γρηγόρη, σελ.: 77

^[2] Λουκ. 1, 39-40

^[3] Βασίλειος Γ. Φανάρας, «Η Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή του Ανθρώπου και η Ορθόδοξη Χριστιανική Ηθική», Διδακτορική Διατριβή στο τμήμα Α.Π.Θ., Θεσσαλονίκη 1999, σελ.:37

^[4] [Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικόλαος Χατζηνικολάου](http://www.bioethics.org.gr/), «Ανθρώπινη ζωή: Με αρχή, δίχως τέλος – Εκκλησιαστική – οπτική στην προβληματική για το πότε αρχίζει η ζωή», στον διαδικτυακό τόπο : <http://www.bioethics.org.gr/>, ανακτήθηκε 10/01/2015

^[5] Επίσημα Κείμενα Βιοηθικής, «Μεταμοσχεύσεις, Ευθανασία, Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή», (Αθήνα: Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, Επιτροπή Βιοηθικής, 2007), σελ.:50, <http://www.bioethics.org.gr/Episimakeimenavioithikis.pdf>, ημερομηνία ανάκτησης 13-01-2015

^[6] Ανέστης Γ. Κασελόπουλος, *Εκ του Θανάτου εις την Ζωήν. Θεολογική προσέγγιση στις προκλήσεις της βιοηθικής*, εκδόσεις Πουρνάρα,

[\[7\]](#) Βασίλειος Γ. Φανάρας, «Η Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή, Ηθικοκοινωνική Προσέγγιση», εκδόσεις το παλίμψηστον, Θεσσαλονίκη 2000, σελ.:25

[\[8\]](#) Βασίλειος Γ. Φανάρας, «Η Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή, Ηθικοκοινωνική Προσέγγιση», εκδόσεις το παλίμψηστον, Θεσσαλονίκη 2000, σελ.:25

[\[9\]](#) π. Εμμανουήλ Αντωνακάκης ,Βιοηθική Ζητήματα Κλινικής Ηθικής, Οι θέσεις της Εκκλησίας σχετικά με το νομικό πλαίσιο, Αθήνα 2009, εκδόσεις Γρηγόρη, σελ.: 77

[\[10\]](#) π. Εμμανουήλ Αντωνακάκης ,Βιοηθική Ζητήματα Κλινικής Ηθικής, Οι θέσεις της Εκκλησίας σχετικά με το νομικό πλαίσιο, Αθήνα 2009, εκδόσεις Γρηγόρη, σελ.: 77

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα της Διπλωματικής Εργασίας “Βιοηθικά προβλήματα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας” που εκπόνησε ο κ. Άγγελος Αλεκόπουλος, στο πλαίσιο του προγράμματος “Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία” της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ), με επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Νικόλαο Κόιο και την οποία η Πεμπτουσία δημοσιεύει με τη μορφή σειράς άρθρων.

[Δείτε το προηγούμενο άρθρο της σειράς κάνοντας κλικ **εδώ**](#)